

„SZAKDOLGOZATI KONZULTÁCIÓ” – RASZPUTYIN PARÓDIA SZAKESTEN

Hallgatói kérdés: Mit tud a modern kutatás Raszputyin és a nők, különösen Raszputyin és a cárné viszonyáról, mi igaz a szerzetes rendkívüli szexuális képességeiről fennmaradt pletykákból?

Tisztelt hallgató, először is megállapítom, hogy kérdése nagyfokú problémaérzékenységet tükröz, remekül érzett rá a ruszisztikai történeti kutatások mainstream-jére, magyarul kutatási főirányára. Raszputyin nemi élete, nőknél elért sikerei és a cárnőhöz fűződő több mint rejtélyes viszonya rendkívüli módon foglalkoztatja a történetírást, olyannyira, hogy a kérdést, már rendkívüli sürgősséggel a Magyar-Orosz Történész Vegyesbizottság is napirendjére tűzte. A téma kutatását nagymértékben nehezíti az egzakt források hiánya, az orosz levéltárak még mindig nehézkes működési rendje. A probléma lényegét tudományos tézis szintjén úgy fogalmazhatjuk meg, hogy a nép egyszerű gyermekéből felemelkedő és a Birodalom sorsát befolyásoló szektás szerzetes hogyan lehetett ennyire elképesztően sikeres a nőknél, kevésbé tudományosan pedig úgy merül fel a probléma, hogy hogy a fenébe lehet, hogy egy bűdös lábú szibériai paraszt a hosszú hajával és örült tekintetével végig szexelte Szibériát és a szentpétervári hölgytársaságot, most a cári udvarról ne is beszéljünk. Hogy lehet, hogy művelt fővárosi dámák a szennyes fehérneműjét gyűjtötték, levágott körömdarabjait bevarrták a bugyijukba, és több ízben elájultak a puszta jelenlététől, és lehetséges-e, hogy férfiúi képességei még Nagy Péternél is nagyobbak voltak.

Magam a kérdést egyfajta tudományos életfeladatnak tekintem, és bevallom, már kb. húsz éve foglalkozom ezzel az egész emberiség szempontjából kulcsfontosságú probléma megoldásával. A forráselemzés fejlődése nagymértékben segítette a téma feltárását, itt hívnám fel a hallgatók figyelmét az egyetemünkön is oktatót, bevezetés a tds. kutatás forrásaiba és irodalmába című stúdiumunkra, amely nagymértékben segíti az ilyen típusú problémák megoldását. Eredményeimet egy nagymonográfiába gyűjtöttem össze, amit „Jó néhány dolog, amit én nagyon jól tudok az orosz történelemtől, ti viszont gyakorlatilag sehogy sem” címmel tettem közzé. Főbb eredményeim tézisszerűen a következők: Raszputyin egyfajta korabeli Uri Geller volt: meg tudta a szeánszokon jósolni a parasztoknak, hogy hová tűntek ellopott tárgyaik, ezt nagymértékben segítette, hogy előtte maga vagy segítői lopták el őket. A sztarec, ahogy a kortársak hívták, egyfajta korabeli hipnotizőr is lehetett, mert tekintetével és hangjával el tudta kábítani a társaságában lévőket, az már a parafenomológia tárgykörébe tartozik, hogy ez telefonon és táviratilag is sikerült neki.

Ami viszont a kritikus nőkérdést illeti, ennek megoldásában csak az segített, hogy a kutatásokat interdiszciplináris irányban is kibővíttem: miután az orvostudományt is bevontam vizsgálódásaim körébe, rájöttem, hogy Raszputyin a hölgyeknél egyfajta homeopatikus eljárást alkalmazott, amelynek lényege, hasonlót a hasonlóval. A dámák és a falusi asszonyok ugyanis gyónni mentek Raszputyinhoz, akinek melleleg semmiféle lelkészi végzettsége nem volt, és általában a paráznság bűnét gyónták meg. A sztarec ezt úgy értékelte, hogy az illető hölgyekbe belebújt az ördög, amit csak egyféleképpen lehet onnan eltávolítani, úgy, ahogy belekerült, s erre a kényes feladatra ő maga vállalkozott – később még forráskritikai eszközökkel finomítandó módon, de dokumentumaink szerint nagyjából 3000 alkalommal. Az eljárások kivétel nélkül sikeresek voltak (ezért megfontolandónak gondoljuk, hogy a klérus ezt az ördögűzési technikák sorába majd a későbbiek során kanonizálja). Mai tudásunk szerint a szerzetes a nimfománia, a nemi kielégíthetlenség betegségében szenvedett, amely a legtöbb ember szemében inkább áhított érték, és nagyon ügyesen találta meg a módját annak, hogy ezt a hajlamát minél többször kiélhesse.

Ami rendkívüli férfiúi képességeit illeti, a bolsevik párt párttörténeti archívumában rábukkantam Doktor Doktorovics Doktorov eddig ismeretlen feljegyzéseire, aki 1911-ben megvizsgálta Raszputyint alhasi panaszokkal, és cinikusan jegyezte meg, hogy a hírhedt szerzetes férfiúi méretei egyáltalán nem különlegesek. Majd a forráskritika fogja eldönteni, hogy az orvosból a férfi irigység beszélt, vagy valóban csak a legendák csekély forrását pillantotta meg – a szakmai korrektség kedvéért tegyük hozzá, hogy nyugalmi állapotban.

Hősünk a helyzetteremtés nagymestere is volt. Pétervárott, ma úgy mondanánk a kedvenc csajozásos technikája volt, hogy a kiszemelt hölgyeket, általában az úri társaság tagjait fürdőbe hívta. Az orosz fürdőkben mindig volt szauna, ott le kellett vetkőzni, a férfiak és nők együtt szaunáztak, vesszőkkel csapdosták egymást, s Raszputyin máris helyzetben volt, mondjuk úgy, hogy az udvarlás számos fázisát kihagyta.

A legizgalmasabb kérdés azonban, aminek szakmailag igényes és korrekt feltárására különösen büszke vagyok, az Raszputyin és a cárné viszonya. Itt előljáróban le kell szögeznem, hogy semmi valóságalapja nincs a Boney M. együttes „*Rasputin*” című slágere „*Ra-ra-Rasputin, Lover of the Russian queen*” kezdetű refrénjének, amely alapján egyesek kellő utánaolvasás nélkül tájékozottnak vélik magukat a kérdésben. Raszputyin gyóntatta a cárnét, gyógyította a kis beteg cárevicsét, érzelmi függőséget hozott létre, amelyről a királyné levelei is tanúskodnak, de nem feküdt le minden oroszok urának feleségével. Egyszerűen azért nem, mert az egykori német hercegnőt hajlamai a saját neméhez vonzották, ismerjük több szeretője nevét is, pl. Olga Virubováét, Pétervár „nőstényoroszlánjáét”, akivel utazások

alkalmával mindig egy szobában és egy ágyban szállt meg. A korabeli források ezt ágyastársnak, idézem: „tovariscs po krovatyi”-nak hívták, és afféle úri huncutságnak gondolták. Raszputyin pedig nem akarta eljátszani a cárné jóindulatát, mert ő volt az, aki minden botrányából kimosta, és állandóan tartotta a hátát érte.

Tézisszerűen összefoglalva kutatási eredményeimet sorrendben: igen, nem, nem. Igen, sok szeretője volt, nem, nem volt nagy neki, és nem, nem volt a cárné szeretője. Remélem rövid expozémban sikerült tisztáznom a kérdés főbb aspektusait, amely úgy érzem komoly hozzájárulás a történettudomány 21. századi fejlődéséhez, miközben módszertani szempontból is forradalmi újdonságokkal szolgál.

Bebesi György PhD.

egyetemi docens, MOSZT Kutatócsoportvezető